

let om en Revision ikke senere har været fremdraget, „idet man har antaget, at den i Loven af 19de Februar 1861 indeholdte Forfrist om en Revision af bemeldte Lovs §§ 2, 3 og 11 var fyldestgjort ved det omhandlede Lovforslags Forelæggelse for Rigsdagen“. Dette, som her er udtalt, er efter min Mening en Anskuelse, som Rigsdagen ikke kan lade staae hen, idet den gaaer saa bestemt imod den Fortolkning, som Rigsdagen stadig har lagt ind i disse Bestemmelser om Revision af Love, at man maa foretage et eller andet Skridt for at afværge, at Ministeriets Fortolkning her skulde blive anseet for gjældende. At det, at der forelægges Rigsdagen et Forslag til Revision af en Lov, som efter sin egen Ordlyd inden en vis Tid skal revideres, uden Hensyn til, hvorvidt den kommer igjennem Rigsdagen i den paa-gjældende Samling, skal betragtes som en Revision, er Noget, der er saa stik imod al mulig rigtig Fortolkning af Love, at jeg ikke kan forstaae, hvorledes den ærebe Indenrigsminister kan komme til at antage, at dette var en Revision. Det er Begyndelsen til en Revision, men det er ingenlunde en Revision; det er udtalt mange Gange og ligger i selve Ordene, at Revisionen, som Rigsdagen skal foretage, ikke er endt, førend Sagen er kommen til sin endelige Afgjørelse i begge Thing. Komme Thingene ikke til Overenskomst, efter at have udtømt de forskjellige Former, der i Forretningsordenen ere bestemte, men det ender med, at det ene Thing vedtager Et og det andet Thing et Andet, eller begge vedtage Noget, som Hans Majestæt Kongen ikke senere vil sanctionere, saa er Revisionen tilendebragt, uden at den har ført til nogen Lov; men Revisionen er ikke tilende, om Sagen end er bleven fuldstændig behandlet i det ene Thing og kommen ind i det andet Thing, men ikke der bleven færdig, ja, om ogsaa begge Thing have behandlet den, men de ikke ere blevne enige, og Loven er bleven liggende, uden at den paany har været til eneste Behandling først i det ene Thing og derefter i det andet Thing. Dette kan ikke kaldes en Revision, thi det er kun en begyndt Revision. Altsaa, for at Bestemmelsen om Revision skal faae Noget at betyde, maa og kan den kun forklares paa den

af mig antydede Maade. Hvilken Sikkerhed skulde der være for, at en Revision fik Noget at betyde, naar det skulde ansees som Revision, at Sagen var bragt i Udvalg i det Thing, hvor den var forelagt, og at Udvalget havde afgivet sin Betænkning; i saa Fald vilde jo en hvilkensomhelst Regjering kunne undgaae Revision af Love, som den ikke ønskede skulde revideres, idet den kunde indbringe dem saa seent, at det var at forudsæe, at Revisionen ikke kunde blive tilendebragt. Vore Lønningslove have jo Tid efter anden faaet den Bestemmelse tilføjet, at de skulde undergives en Revision inden et vist Aaremaal; samtlige Contoirholdsogtjogjorelselove have faaet en saadan Bestemmelse tilføjet; den Lov, der udkom iffor om Hærens Ordning, har en lignende; men disse Bestemmelser vilde jo være aldeles ørkesløse og ikke faae det Fjerneste at betyde, hvis dette, at et Lovforslag om Revision forelægges, at et Udvalg i Sagen nedsettes, og dette afgiver sin Betænkning, skulde ansees for at være en Revision. Jeg maa derfor paa det Alvorligste paatale denne Sag her, og det saaledes, at mine Bemærkninger herom ogsaa udstrække sig til at gjælde de følgende communale Skattelovforslag. Jeg haaber, at Folkethinget paa den ene eller paa den anden Maade vil søge at afværge Gjennemførelsen af en saadan Fortolkning.

H. Sage: Den første Deel af den ærebe sidste Talers Foredrag synes mig nærmest maatte gaae ud paa at beklage, at Indenrigsministeren ikke i denne Samling har forelagt en Lov om Bestatningen i Communerne paa Landet og i Kjøbstæderne. Jeg troer, at der var en stærk Foranledning dertil. Naar man imidlertid seer hen til den Maade, hvorpaa Kjøbstadcommunalloven er tagen, synes man at være saa fjern som muligt fra at forelægge en saadan Lov, idet man tværtimod vil søge at udskyde den i en fjern Fremtid og foreløbig henvise til Vedtægterne, saa at det ikke er at vente at faae en Lov om den communale Bestatning, som vilde lette Gjennemførelsen af det Princip, som det ærebe Medlem med saa stor Udholdenhed har forfægtet, og som jeg i det Hele erkjender Rigtigheden af.